

VESTITORII

Al cui e rândul la trădare ?

De câteva luni de zile asistăm la o adevărată epidemie de trădări. Cătorva transfugi — reali sau comandați — din lagărul comunist, le corespunde un lanț de fugari din lagărul occidental. Sunt însă acești fugari într'adevăr trădători? Față de ce? Față de cine?

Cehul Lauschmann, Ucrainianul Kruty, Rusul Truschnowitsch, Germanul englezit John și alții alții — până și mediocra noastră doamnă Magoș — nu sunt trădători față de credința și convingerile lor. Ei și-au făcut cu decotament meseria, servindu-și cu credință prietenii și tovarășii lor, de totdeauna, lată de ce nu ei sunt vinovați ei, acei cari le-au dat posibilitatea să-și deslășure nestăruenți în Occident nefasta lor activitate. Vinovați sunt cei care din urmă au rămas și au rămas să se impună cel puțin o extremă prudență.

În lumea emigrațiilor, așa zisele "comitete naționale" din U.S.A. patronate de "Free Europe" sunt împănate cu asemenea exemplare mai mult decât suspecte. Redacțiile posturilor de radio destinate să facă "propagandă anticomunistă" în Răsărit sunt culburi de comunisti și de ardești supuși lor. Să mai pomenim de anumite "servicii"?

Cine va avea dreptul să se mire dacă mâine se-ria celor fugiți dincolo de cortina de fier, celor reîntrași pe față în malca comunistă, se va întregi cu oameni de-al lui Nagy, Ribka sau din lumea românească — de-al lui Vișoianu, Davilla sau Zissu?

Ce mare act politic l-a impus pe aceștia în atenția occidentalilor? Care le este statul de serviciu? Tot una sau mai multe trădări. Oricare le-au fost motivele sau pretextele, nu trebuie uitat că și-au întemeiat carieră politică pe acte de felonie. Sunt acei care au deschis larg granițele țării lor invaziei comuniste, care au fost miniștri supuși la ordinele potențailor roșii și care au devenit "rezistenți" numai când au fost concediași de stăpânii lor sau când au fost expediați de aceștia peste granițe cu să-și continue în forme noi activitatea veche. Odată ajunși în Occident, s-au declarat "singurii și autenticii rezistenți", având drept prim obiectiv să înlăture și să distrugă orice forță anticomunistă sinceră și eficace. Dar cu toată aparenta lor schimbare la față, nici astăzi, aici în Occident, nu se îndură să renunțe la sărbătorirea zilelor de 23 August, 8 Septembrie ș.a.m.d., în același timp și aproape cu aceleași cuvinte ca aliașii lor comunisti de ieri — și poate de azi! — din țările abandonate. Culmen imprudenței e când ei și aliașii lor din presa occidentală — vezi cazul John — încearcă să transforme pe trădători în victime.

Dacă lumea apuseană nu are nimic bun de așteptat, ci numai foarte mult rău dela acțiunea unor asemenea oameni, dacă întrefinișii de azi ai dolurii sunt gata să devină mâine întrefinișii rublei, ce și cine are interes să aprindă exclusiv pregătirea (urmarea în pag. 2)

OBIECTIVUL

Anarhia exilului românesc se datorește absenței unui ferment unificator. Lipsește viziunea clară a obiectivului care să determine ruperea dușmănilor și închegarea rândurilor românești peste hotare. Niciodată oamenii nu se unesc de dragul numai de a sta împreună, ci se strâng laolaltă pentru a săvârși ceva împreună. Apelurile la unire rămân strigate în pustiu atâta vreme cât nu se lămurește sensul acestor chemări, obiectivul care să le justifice și să le dea impuls spre împlinire.

La întâia vedere, nimic nu pare mai simplu de dezbătut, mai clar conturat decât obiectivul în jurul căruia ar trebui să se strângă românii pribegi. Nu suntem fugari din țara

noastră, ci suntem victime ale războiului. Nu avem de totți sfânta istorie să luptăm tot la colt pentru desrobirea ei? Nenorocirea ce s'a abătut asupra poporului român constituie drama noastră de fiecare zi. Chiar dacă am vrea să ne sustragem obiectivului, condiția de exilat ni-l amintește mereu și ne obligă să ne simțim solidari cu suferințele neamului.

Dar cutoate că scopul menit să adune laolaltă românii pribegi e atât de împletit cu destinul fiecăruia dintre noi încât este peste putință să-și piardă actualitatea, totuși până acum n'a dat roadele așteptate. Nu suntem mai uniți astăzi ca acum noua ani. Cum se explică această slabă rezonanță a obiectivului în sufletele exilaților?

Una este a trăi vitregia momentului românesc cu apăsare și durere și alta este a urmări eliberarea țării cu luciditate și simț al răspunderii. În cazul dintâi, suferi pentru țară, te frământă pentru eliberarea ei, dar fără a angaja în această neliniște ce te asaltează zilnic, toate disponibilitățile ființei tale. În cazul al doilea, te consacră obiectivului cu toate consecințele ce le implică, până la "hotărârea aspră a faptelor." Când obiectivul iese din faza nostalgiei și este luat în plept, bărbătește, atunci încep marile discrepante.

Lupta de eliberare este tributară, în primul rând, energiei eroice ale neamului. Acțiunea românească de peste hotare nu are valoare decât în măsura în care recunoaște și reprezintă acest adevăr. Mișcarea de rezistență din țară dă titlu și suport eforturilor ce le desfășoară refugiații români în mijlocul lumii libere. E necesară această delimitare și ierarhizare de planuri, pentru că de prea multe ori suntem ispițiți a confunda țara cu fragmentul de românitate, risipit pe toate continentele lumii.

Asta nu înseamnă că exilul nu îndeplinește și o funcțiune proprie. Tara sângeroasă, dar nu-și poate striga durerea și revolta. Glasul

ei este înăbușit de călăi. Cel ce vorbește astăzi în numele României, n'au nimic comun cu viața și aspirațiunile poporului român. Grație complicităților ce le-au aflat în Occident, asasinii a sute de mii de Români sunt acceptați în forurile internaționale și recunoscuți ca guvern legitim al țării. Cine să demaște Crima și Impostura?

Această mistune incumbă românilor pribegi: să fie interpreții națiunii decapitate, să agudule conștiința lumii libere, descoperind toate ororile și jafurile ce se întâmplă în România. După socotelile unui strein, economia românească a fost jăcmănită în cei nouă ani de dominație sovietică de bunuri în valoare de miliarde de dolari. În timp ce românii trăiesc în sărăcie și în ce exploatare sâlbatică bogățiile țării, ea să se umple acest plafon.

Elementul politic din exil formulează în limbajul său specific mișcarea de rezistență a românismului subjugat, dar politicii nu se desprinde de neam, nu se consideră entitate autonomă, ci rămâne exponentul credințelor al primejdilor prin care trece organismul național. Nu crede că odată cu deplasarea a cătorva mii de români s'a deplasat și centrul de greutate al neamului.

Mai mult decât atâtea. Între românii exilați și țară trebuie să se păstreze o circulație vie. Cu oricâtă conștiință și zel am reprezenta — cei exilați — tragedia poporului românesc peste hotare, nu ne putem legitima tralul în libertate, dacă nu depunem mărturia supremă, dacă, din când în când, soli ai acestei emigrații nu se desprind de bunăvoie din mijlocul nostru ca să ducă un cuvânt de îmbărbătare și o rază de lumină, dincolo, unde nu domnește decât întuneric și moarte. Spiritul de sacrificiu nu poate fi valabil numai în țară, iar aici să dormiterez. Astăzi luptăm pentru existența goală a neamului. Nu vom mai reprezenta nimic, nici în politică nici în cultural, dacă va dispărea substanța națională. O națiune nu dispărește întotdeauna, fiindcă a fost nimicită fizic. Deformări de lungă durată îi pot înstrăina ființa exterioară de propriul ei ethos. Acesta este pericolul cel mare. Sunt nouă ani de când bestia comunistă achilodește sufletul fraged al copiilor de acasă.

Jerifa celor 13 luptători români a rupt valul de minciună ce l-a pusut comunismul peste imaginea spirituală a neamului. O flacără uriasă, isbucnită din adâncurile românești, a iluminat pentru o clipă toată întinderea pământului strămoșesc. Au căzut cei treisprezece luptători, dar aguduirea ce-a provocat-o moartea lor în țară va lăsa urme nestere în

(urmarea în pag. 2)

INTRE CREDINTA SI ABSURD

Lucrurile merg, slavă Domnului, destul de prost. Din toate punctele de vedere și pe toate planurile.

Dăm un tur de orizont internațional? găsim tabăra în care, prin profundă aspirație ne aflăm, mai desorientată ca ori când. La Geneva tot Occidentul s'a dat în spectacol, pentru a-și etala lipsa de unitate și absența tragerii de inimă. La Paris, ultima poziție europeană, aceia apărată de Laniel, a căzut și destinele primei națiuni latine au încăput pe mâinile experte, dar defetiste și antieuropene, ale dlui Mendès-France (Mendès, în hebreă veche, vrea să zică țap). La New York, de unde de câțiva ani răsare soarele nădejdei, guvernul militarului Eisenhower amputează creditele militare, reduce cu 250.000 efectivele armate și-și concentrează tot efortul în bălciul televizat al matchului Roy Cohn contra Armata Americană. În acest timp, ultimii cruciați ai cavalierismului european sângerează fără folos în mlaștinele Indochinei, unde 600.000 de frați de ai noștri, francezi, sunt în pericol imediat de anihilare fizică (Nu e inutil de precizat că din cei 600.000 de frați, 500.000 sunt vietnamieni, 70.000 germani sau asimilați — inclusiv câțiva legionari români — și numai ceeace rămâne, francezi de pură stirpă). În același timp, Anglia face mulinete, ca să câștige vremea și să poată pune la punct ultimele detalii ale reactivării traficului cu țările bolșevice, toate marile democrații continuă a fi meduzate de renașterea unei Germanii naziste, majoritatea continentului latino-american se lasă încântat de recenta descoperire a comodei poziții terțe, către care înclină cu enormă greutate a respectivelor 300 și cinci sute de milioane, blocurile arab și indian. În consecință, chiar dacă nu ar face nimic, Sovietele, prin incuria adversarului, avansează. Dar când mai pui că diavolii dela Moscova sunt neastâmpărați și plini de invenții. Pe plan internațional, deci nu stăm bine.

Pe plan național nici atât. În afară, forțele exilului nu fac mai nimic alta decât să se cirovăiască. Toți cerem unirea, dar nimeni nu pare dispus a consimți la concesiile necesare. Iar activitatea pe care noi, legionarii, încontestabil, o desfășurăm în domeniul practic, reprezintă ea oare maximum de care suntem capabili? Suntem convingși că am dat colectivității pribege tot ceeace-i puteam da și suntem convingși că aportul nostru a fost cu exclusivitate, pozitiv?

Dacă aspectul exilului nu este încurajator acela al Tării este desolant. După asasinarea elitelor gânditoare, ocupantul sovietic atacă metodic și în adâncime ființa neamului cu intenția clară de a o suprima. Ne "internaționalizează" cultura, lăsând-o pe mâna venetilor ce se scurg din Pocuția, ne rusifică graiul, ne jefuesc avuțiile, ca să curme în germen orice velenitate de rezistență, prin creierea unei stări permanente de foamă fizică și ex-

tenuare morală. Dar mai ales, ne fură viitorul, încercând să educe, din fiii neamului, generații desromânizate de războinici, care — dacă nimica nu intervine — se vor transforma în ienicerii fanatizați ai dobitociei marxiste.

Dar pe plan legionar? Dece să nu recunoaștem că nici în casa noastră lucrurile nu stau strălucitor?

Iată-ne, deci, sub triplul aspect de legionari, de români, de membri ai umanității libere, într-o situație de un dramatism fără precedent. Căci dacă legionarii erau schingiuiți de călăii lui Carol, se puteau totuși hrăni până în clipa morții din speranța că vor veni alții după ei și că sacrificiul vieții lor nu va fi zădarnic. Căci dacă, Românii, încă liberi, erau îngroziți de înaintarea victorioasă a Armatei Roșii, se puteau totuși anima de ideea unui Occident puternic și onest, care îi va apăra, care nu-i va lăsa (90 procente) sub cisma sovietică. Ce nădejde rațională se ridică însă astăzi, ca să ne susție curajul?

Rațională, poate nici una. Si tocmai în această dispariție succesivă a motivelor de sperare ce ni le oferă inteligența, putem descoperi semnele prevestitoare ale zorilor ce vor să vină.

Paradoxul, dacă este, nu-i decât aparent. Într'adevar, pentru a ne sili a deschide în fine ochii, era nevoie de a pierde până și ultimele iluzii, ultimele cărji intelectuale. Intelectuale, deci externe. Externe, deci artificiale și neputincioase.

Mă explic. Ca legionar, unii ne obicinuierăm să gândim, pentru că era comod (și rațional) "lasă că face Legiunea, chiar dacă eu, pe ici pe colo, mă îndepărtez dela îndreptarul Căpitanului". Ca român, câți nu ne invitaseră să gândim "lasă că se bat Nemții", ca să ne salvăm după prăbușirea Germaniei în speranța "lasă că ne liberează Occidentul". Si procedăm oare altfel acum, când totul merge așa de prost și speranțele ni-s toate împotmolite în fundături fără lumină? Nu așteptăm cu mâinile în sân, consumarea vreunui miracol? "Las c'o să cadă Malencov! lasă c'o să vie războiul!" sau minuni externe de același calibru.

Minunile devărate — și singurele posibile — sunt minunile interne, ce se petrec în sufletul nostru. Nimic nu este pierdut dacă regăsim — nu la New York, la Bonn sau în vreo adunare internațională, ci în noi înșine — acel element care a constituit dela început esența Mișcării și care a reprezentat, de alungul secolilor sumbrii, pârghia de susținere a neamului nostru: credința.

Credința, așa cum o cerea Căpitanul, întreagă, absolută, adică fără condiții, când scria în Ordinul de zi Nr. 1 din 24 Iunie 1927: "Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat". Crede, în ce? "În rodnicia luptei dusă cu Dum-

nezeu înainte și cu dreptatea Neamului românesc". Si adaogă: "Nu ne interesa dacă vom birui", căci, pentru a avea credință, nu este necesar a poseda, în fața ochilor, perspectiva biruinței. Dar nu există biruință fără credință.

Ori cât de descurajatoare ar fi situația Românilui în lume, prima noastră datorie este a ne desbăra de gândurile negre, aceste cucuvele ale morții, trimise de către dușman și a regăsi drumul către credința adevărată fără de care nu suntem nimic: nici legionari, nici români, nici oameni.

Lucian Furdin

OBIECTIVUL

(continuare din pag. 1)

sufletul tineretului. Românii din exil și românii subjugăți s'au regăsit în același duh. Sângele lor a curs împreună, restabilind poziția autentică a românismului peste toate opreliștele cortinei de fier.

Si acum revenind la obiectiv, dacă privim lucrurile din creștetul neamului, unirea se poate realiza fără procese penibile. Linia frontului indică linia comportamentului personal. Cine simte în el fiorul luptei de eliberare, nu poate face decât acte care să susțină această luptă. Ținuta lui îmbracă logica luptei. Abaterile dela această normă indică fie absența aflată într'un stadiu de vagă intruchipare.

Cei care agită ideea unirii și sunt de bună credință să se întoarcă mai întâiu la obiectiv, să se pună de acord cu el, să gândească pe neam toate problemele exilului și vor vedea cum căile înțelegerii se limpezesc.

Horia Sima

Al cui e rândul la trădare?

(continuare din pag. 1)

luptei de din țările subjugate pe acești falși rezistenți? Cine urmărește metodic îndepărtarea din luptă a adevăraților anticomuniști? Cine s'a "indignat" în America și Europa de acțiunea de curățire al cărui simbol a devenit senatorul McCarthy? În rândurile acestora trebuie să căutați adevărații responsabili.

Cei plecați dincolo de cortina de fier sunt doar "eroi ai comunismului", cărora li se vor ridica poate într-o zi statui, așa cum s'au ridicat comsomolistului care și-a denunțat părinții trimițându-i la spânzurători.

Herausgeber:

Verlag "VESTITORII"

Traian Golea

München 2 — GERMANY

Dachauer Strasse 119

Für den Inhalt verantwortlich:

Dr. Virgil Velescu

ARMATA ROMANA IN RASBOIUL CONTRA RUSIEI SOVIETICE

După primul război mondial, România a înțeles să ducă o politică de pace față de toți vecinii ei. În relațiile cu Rusia sovietică, guvernele române, care au condus destinele României între primul și al doilea război mondial, au urmărit un singur scop: **stabilirea unei păci durabile la Est, bazată pe recunoașterea formală a Nistrului ca frontieră între România și URSS.**

Prin semnarea tratatului asupra Basarabiei la Paris, în Oct. 1920, puterile occidentale semnate recunoșteau drepturile României asupra acestei provincii și unirea ei cu Regatul român. Reacțiunea însă nu s'a lăsat așteptată și o declarație de nerecunoaștere a acestei uniri a arătat atitudinea guvernului ruso-sovietic în problema Basarabiei. Această atitudine a rămas în realitate baza politicii rusești față de România, chiar și atunci când a semnat convenția pentru definirea agresorului și chiar dacă cu ocazia reluării relațiilor diplomatice cu România în 1934 n'a exprimat nici o rezervă asupra teritoriului Basarabiei. Niciodată URSS n'a semnat un act prin care să recunoască Nistrul ca frontieră între cele două țări.

În primăvara anului 1939, situația internațională luând aspecte îngrijorătoare prin ocuparea Cehoslovaciei de către Germania, România a acceptat garanțiile fără condiții ale Angliei și Franței.

În acel timp România avea o alianță defensivă cu Polonia și făcea parte din "Mica Înțelegere" cu Cehoslovacia și Yugoslavia, precum și din "Înțelegerea Balcanică". Aceste realizări pe plan politic extern în Sud-estul european aveau un caracter defensiv și urmăreau pe de o parte menținerea statului-quo, iar pe de altă parte să se asigure existența unei forțe capabile să se opună

nică și în fața primejdiei care amenința din nou Europa, s'au prăbușit, iar statele componente, rămânând izolate și căutând formule de salvare, au căzut unul după altul sub loviturile titanilor.

Când în 1939, Germania a început discuții cu Polonia pentru cedarea coridorului Danzig, Franța și Anglia au intervenit energic, asigurând guvernului polonez de tot sprijinul lor. Totodată au deschis tratative politico-militare cu Rusia sovietică. Aceasta însă ducea în cel mai strict secret tratative și cu Germania.

Fiind solicitată din două părți, a ales pe aceea care convenea mai bine politicii ei expansioniste și astfel la 23 August 1939 a fost făcut cunoscut pe neașteptate, lumii incremenite, pactul germano-sovietic.

De aici înainte, evenimentele s'au desfășurat în ritmul unei avalanșe. Războiul cu Polonia și împărțirea ei între Rusia și Germania, ocuparea statelor baltice, războiul cu Finlanda și răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord au fost consecințele acestui pact.

Ultimatumul Rusiei dat la 26 Iunie 1940 a găsit România izolată pe plan extern și insuficient înarmată pentru a face față unui război de lungă durată, astfel că guvernul a fost obligat să cedeze sub amenințarea de război și să ordone evacuarea provinciilor cerute de Rusia. Pe timpul înaintării, armata sovietică a călcat condițiile impuse chiar de Rusia și anume: ocuparea teritoriului cedat, în 4 etape, despărțite prin linii fixate de ruși și evitarea actelor de ostilitate. Au fost locuri unde trupele rusești au ajuns la Prut în mai puțin de 2 zile. De asemenea în numeroase părți s'au dat acte de ostilitate, dezarmând trupele române, capturând material de război, făcând prizonieri, lovind, degradând și împușcând ofițeri. La toate aceste provocări armata română n'a răspuns, pentru a evita orice pretext care ar fi dat Rusiei posibilitatea să justifice o trecere la Vest de Prut. Încercarea la care a fost supusă armata română a fost extrem de grea și numai unei discipline de fier și înțelegerii greutății situației în care se găsea România, trupele și-au păstrat calmul față de injurioasele provocări rusești. Este ușor de închipuit durerea acestei armate care-acoperită de glorie în primul război mondial și educată în spiritul sacrificiului

vieții pentru apărarea hotarelor — s'a văzut pusă în tragică situație de a ceda, fără să poată trage un singur foc de armă.

Revolta în contra nedreptății făcută țării românești și rușinea provocată de neputința de a răspunde ostășește brutalităților rusești se putea citi pe fața fiecărui ostaș și în ochii lor plini de o indignare mută. A urmat apoi dictatul de la Viena cu frângerea Transilvaniei în două și cu părăsirea Cadrilaterului dobrogean, lovituri tot atât de dureroase ca și aceia dată de Rusia.

Cu un an mai înainte se începuse fortificarea frontierelor de Est și Vest, prin fortificații permanente pentru cari se cheltuiseră sume enorme. Totul a fost zadarnic, căci forțele ridicate în contra noastră erau mult mai puternice și orice încercare de rezistență ar fi însemnat un act desperat care ar fi atras desființarea României.

Înainte de orice, trebuia salvată existența statului în hotarele cari i se lăsaseră.

Dar actele de opresiune în contra noastră nu s'au terminat aici, căci în timp ce mari concentrări de trupe aveau loc în Basarabia și Bucovina, numeroase incidente erau provocate pe Prut și în Delta cu intenția vădită de a se crea pretexte pentru o apropiată invadare a Moldovei.

În același timp, în țară atmosfera era extrem de încălcată din cauza înfrângerii totale pe plan extern și intern a politicii dictatoriale a Regelui Carol II. Această stare de lucruri nu mai putea dăinui și la începutul lui Sept. 1940, Regele Carol II este obligat să renunțe la tron în favoarea fiului său, Regele Mihai, iar conducerea statului este luată în mâinile lui Mihai. În același timp, guvernul german pentru asigurarea noilor frontiere și cere guvernului german să trimită în România 3 divizii sub pretextul instruirii armatei române, dar, în realitate pentru a arăta rușilor că orice nouă agresiune, va întâmpina nu numai armata română, ci și puterea germană. Ulterior a intrat în axa Roma-Berlin, fixând astfel definitiv poziția României în cadrul situației internaționale.

Din această sumară expunere, necesară pentru lămurirea războiului în contra Rusiei, rezultă clar că România n'a avut nici un moment intenții agresive față de Rusia sovietică. Toate tergiversările, toate rezervele în stabilirea unei păci pe Nistru au venit din partea puterii sovietice; iar începând din 1938, atitudinea acestei puteri a devenit agresivă, accentuându-se tot mai mult după semnarea pactului germano-sovietic și culminând prin actul de agresiune din Iunie 1940.

De aceia când la 22 Iunie 1941, România a intrat în război alături de Germania în contra Rusiei a fost o adevărată ușurare în țară. Extrema tensiune în care trăia poporul român de un an de zile, sub presiunea amenințării unei noi avalanșe rusești, se terminase. **De parte de a fi un război de cucerire, a fost un război de liberare provinciilor luate cu un an mai înainte. A fost un război drept la care întreg poporul a participat, fiind cerut de instinctul de conservare al nației și aprobat de legile internaționale.**

Armata română s'a bătut cu entuziasm, așa cum trebuie să se bată orice armată, a oricărei țări amenințată în ființa ei și nimeni nu-i poate contesta dreptul și obligația de a se lupta cu cea mai din urmă înverșunare pentru salvarea poporului său.

De aceia rămâi perplex când constăți că sunt români cari ne sfătuiesc să renunțăm de a mai vorbi despre entuziasmul armatei române pentru că numai așa putem protesta în contra D-lui Churchill, care ne-a oferit Rusiei sovietice.

Într-adevăr "La Nation Roumaine" din 1 Iunie 1954 publică conferința d-lui Crețeanu, intitulată "Politica de pace a României față de Uniunea sovietică" din care extragem:

"Astăzi vreau să mă ocup de un aspect special al mărturisirilor făcute de primul ministru britanic, anume de încercarea lui de a motiva înțelegerea dela Moscova din Oct. 1944 prin atitudinea agresivă a României față de Uniunea sovietică. În telegrama sa din 11 Iunie 1944 către președintele Roosevelt, insistând asupra sugestiei care fusese făcută de a îngloba România în zona militară sovietică și Grecia în zona anglo-americană, Churchill spune că armata română a cauzat mari pagube armatei sovietice contra căreia a intrat în război cu entuziasm.

Si la 12 Octombrie 1944 în raportul trimis dela Moscova colegilor săi din guvernul britanic, Churchill explica faimoasa lui convenție cu Stalin, exprimată în procente, menționând că — cu bucurie în inimă — România a atacat Uniunea sovietică cu 26 divizii

În protestările contra gestului lui Churchill, s'a pierdut din vedere aceste afirmațiuni. Ele sunt cu atât mai grave cu cât pot să fie folosite nu numai pentru a justifica compromisul din 1944, dar și care alte drepturi permanente de supremație pe cari le-ar acorda Uniunii Sovietice în viitor, pretextând interesul siguranței sale, în fața unui vecin agresiv."

Mai departe, la sfârșitul conferinței, spune:

"Pentru a putea ridica un protest valabil contra lui Sir W. Churchill, trebuie mai întâi să dovedim că pretextul pe care îl invoacă pentru a scuza înțelegerea lui cu Stalin, este fals. — Si își încheie conferința cu următoarele cuvinte: —

De aici rezultă că dl. Churchill pentru a justifica vânzarea României s'a sprijinit pe două argumente:

— Armata română a intrat în război cu entuziasm și a cauzat mari pierderi armatei rusești; și că:

— România a atacat din toată inima Uniunea Sovietică cu 26 Divizii.

Față de aceste argumente, conferențiarul afirmă că ele sunt false și că pentru a protesta valabil contra d-lui Churchill trebuie să dovedim că ele sunt false.

Iată, într-adevăr, un fapt extraordinar. Un român, fost diplomat și membru actual al comitetului național, ne cere nouă celorlalți români să nu mai susținem că armata română s'a bătut cu entuziasm. Adică să spunem că soldatul român a fost un laș, un nemernic, că s'a dus în contra voinței lui în războiul cu Rusia, împins dela spate de politrucci. Dar cum se poate afirma o asemenea enormitate de către un român — ori care ar fi el — când nici dușmanilor nu le îngăduim asemenea insușiri? Si cum se poate arunca cu noroi peste uniforma armatei române, când sunt zeci de mii de fapte de arme cari dovedesc că această uniformă era purtată de ostași convinși că se bat și mor pentru salvarea țării lor?

Da! Soldatul român a intrat cu entuziasm în războiul contra Rusiei.

Mai mult de cât atât, entuziasmul lui n'a fost pătat de ură.

El s'a bătut cu dăruire contra armatei ruse, dar n'a dat foc la sate, n'a distrus averi, n'a dărâmat orașe sub bombardamente ucigătoare, nu și-a bătut joc de populație și nici de prizonieri. Conducera umană timp de aproape doi ani a generalului Avramescu în Crimeea a fost recunoscută chiar de Stalin, iar în Transnistria sub conducerea lui Alexianu, se refugia populația ucrainiană dela la Est de Bug, pentru a scăpa de asuprirea germană. Așa dar armata română a făcut

(urmăre în pag. 9)

REVISTA PRESEI

Problems of Communism No. 2 Vol. 3. În această publicație lunară editată de U. S. Government Printing Office, istoricul și publicistul englez Hugh Seton — Watson contribuie cu un lung studiu sintetic asupra transformărilor survenite în țările satelite sub dominația sovietică.

Revoluția prefabricată din răsărit e o combinație a celor două revoluții bolșevice din Rusia: a lui Lenin între 1917—1921 și a lui Stalin din 1929—1933. Primul an cincinal și mai ales „revizuirea” din 1951 au desăvârșit stalinizarea Europei orientale. Astăzi, singura deosebire care mai rămâne între regimul social din Rusia și cel din statele satelite e colectivizarea agrară care numai în Bulgaria e pe terminate. Numai când „socialismul” va fi realizat și în acest sector, vor fi mature aceste țări pentru încorporarea formală în Uniunea republicilor socialiste sovietice.

Aceste evoluții, inevitabile în procesul dialectic bolșevic, nu s-au putut opune decât naționalismul popoarelor respective. Ca și în celelalte lucrări ale sale, naționalismul e o preocupare constantă a domnului Seton-Watson. După ce în cursul războiului contra Rusiei l-a denunțat la B.B.C. și în articole ca pe un cancer al sufletului națiunilor Dunărene, el descoperă mereu, dela o vreme încoace, calități curative.

„Fără îndoială”, scrie domnul Seton-Watson, „forța de care comunistii și stăpânii lor sovietici se tem mai mult în Europa orientată e naționalismul. Cu toate că orientarea naționalistă extremă a educației, din primele decade după războiu, a exaltat, sovietismul și ura de rasă, ea a avut cel puțin efectul pozitiv de a implanta în mințile fiilor de țărani conștiința trecutului”.

Autorul mai semnaleză și o altă variantă a naționalismului care nu se bazează pe conștiința trecutului, ci pe cea a viitorului sub forma transformărilor economice și sociale impuse de regimul comunist. Ca și Uniunea Sovietelor, industrializarea masivă creează o nouă pătură conducătoare pe care autorul o numește „burghizie de stat”. Aceasta posedă multe din caracteristicile morale și intelectuale — mai ales cele mai puțin atractive — ale burgheziei private, adusă la suprafață de revoluția industrială a capitalismului european. Managerii, tehnicienii și intelectuali noul burghiez sunt animați de o ură virulentă împotriva puterii ocupante care exploatează progresul eforturilor lor.

Combinația celor două tipuri de naționalism constituie un pericol potențial imens pentru dominația sovietică. E dela sine înțeles că tensiunile sociale și naționaliste nu ajung singure pentru dărâmarea unui regim totalitar. Dar sub suprafața monolită, aceste forțe lucrează febril și ele merită cel mai atent studiu din partea observatorilor lumii libere. În ele rezidă tot așa de mult, ca și în o intervenție armată din afară, speranța eliberării finale.”

Katholischer Beobachter din 25. 4. 1954. Sub titlul „Freiheit — li n'ap murit — Justiție populară sub cloacă și noare”, organul catolic din Köln, aduce o lungă și exactă dare de seamă asupra procesului contra grupului lui Iosif Tănase din Octombrie, anul trecut.

Redând din rediziunii procurorului pasagi la adresa acuzațiilor, de o infamie comparabilă cu cea dovedită de Freiler, președintele tribunalului care a judecat conjurații germani dela 20 Iulie 1944, ziarul citează apoi din mărturiile lui Iosif Tănase și Samoilă Ioan. „Cât de departe a fost atitudinea acuzațiilor de asemănare cu „niste triste lepadături”, se poate vedea din depozitiile lor curajoase și pline de demnitate.”

La fel e demascată afirmatia ziarului comunist românesc că „Arădătorii n'au putut să-și îndepărteze misiunea, fiindu-le refuzat orice sprijin din partea populației.” — „Cât de puțin e adevărată și această afirmație o indică faptul că autoritățile au trecut sub tăcere arestarea a mii de complici și acela că unii dintre acuzați s'au putut menține în clandestinitate încă din 1950”.

DELA BERLIN LA GENEVA

Când puterile vestice au acceptat, după eșecul Conferinței dela Berlin, o a doua întâlnire cu reprezentanții blocului comunist pentru discutarea problemelor asiatice, nu se prevedea încă ce repede Asia va deveni din nou zonă explozivă. Ofensiva Viet Minh-ului, intensificarea ajutorului militar dat de China rebelilor indo-chinezi și reacțiunea americană la acestea au transformat războiul de opt ani din Indochina în centrul unei crize mondiale cu mult mai periculoasă decât cea din Corea în 1951.

Deoarece mai ales Molotov a insistat asupra necesității unei conferințe care să aplaneze tensiunile din Asia, se credea că atmosfera dela Geneva va fi mai favorabilă decât cea dela Berlin pentru ajungerea la o înțelegere. Dar, cel puțin în ce privește problemele principale, rezultatele nu mai permit iluzii. Tratatul asupra Coreii s'au împotmolit fără speranță de a mai fi reluate vreodată. Impărțirea Vietnamlui și armistițiul obținut cu acest preț nu pune capăt expansiunii comuniste în Asia. Acest Munchen asiatic va favoriza chiar mai mult infiltrația rebelilor lui Ho Chi Minh și viitorul apropiat va dovedi că Geneva a fost în realitate o cursă pentru puterile vestice.

Ca și conferința dela Palais Rose, ca și cea dela Berlin, și conferința dela Geneva s'a născut în discuții blăndite. Dar pentru clarificarea anumitor confuzii, care mai dăinuiau încă în Vest, n'a fost absolut inutilă. Una din aceste confuzii era întreținută de credința în posibilitatea unei sciziuni de genul celei titoiste între China și Rusia. La Geneva s'a văzut însă clar că, în fața actuală a expansiunii comuniste, acțiunile ruso-chineze sunt indisolubil legate. Deosebiriile care apar la suprafață sunt mai mult formale, decât de fond. Un diplomat britanic a declarat, înainte de începerea conferinței, că dacă el ar fi Molotov ar încerca să propună la Geneva o soluție acceptabilă pentru Francezi, dar inacceptabilă pentru Americani. Într'adevăr, intenția lui Molotov a fost să producă o ruptură între puterile vestice. Dar realizarea acestei intenții depinde de măsura în care nu risca o ruptură cu Chu En-lai. Ce alternativă a ales, s'a văzut după revenirea dela Moscova, când brutalitatea cu care n'au sprijinit pretențiile Viet Minh-ului a înfrânt până și optimismul ministrului de externe britanic.

A doua iluzie înmormântată e așteptarea unui nou curs în politica externă sovietică după moartea lui Stalin. Berlinul a fost primul răspuns la întrebarea, dacă se poate trata mai ușor cu Malenkov decât cu Stalin; Geneva e al doilea și ultimul.

După experiențele făcute la Berlin și la Geneva, necesitatea unei acțiuni imediate pentru stăvilirea ofensivelor comuniste se impune implacabil puterilor vestice. Timpul nu e un factor care stă nelimitat la dispoziție.

ITINERARIU DE CUCERIRE

Senatulul Knowland a desăvârșit recent senatulul american ca State Department-ul ar fi în posesia unui memorandum adresat de către Mao Tse Tung, anul trecut, succesorilor lui Stalin. Memorandul ar

cuprinde itinerariul strategic al puterilor comuniste pentru cucerirea lumii până în 1973. Până în 1960 e precăzută terminarea cuceririi Asiei, între 1960—1965 e rezervată aceeași sursă Africii, iar în următorii opt ani ar fi lichidate succesorii Europa occidentală, America de Sud, Canada și Statele Unite înseși.

Asupra autenticității acestui memoriu pot exista îndoieli. E interesant de amintit că în ajunul atacului dela Pearl Harbour, când ambasadorul Kurusu se afla pentru tratative la Washington, un plan asemănător pentru cucerirea Asiei și insulelor din Pacific și Oceanul Indian a fost publicat de unele ziare americane. Autorii acestui plan erau generali japonezi din organizația secretă „Balaurul negru”. La pregătirea opiniei publice americane pentru intrarea în războiu contra Japoniei, publicarea acestui plan a avut partea sa de contribuție.

Dar, dincolo de existența reală a memoriului lui Mao Tse Tung, e izbitoră asemănarea strategiei comuniste practicate până acum cu cea descrisă. În ce privește Asia, itinerariul de cucerire e realizat în bună parte. În cazul cuceririi întregii Indochinei se așteaptă căderea în scurt timp a Burmei, Malaiei, Siamului și Indoneziei. India e probabil — așa cum prevede memoriul și o indică suficient politica conștientă a lui Pandit Nehru — că va fi cucerită cu mijloace pașnice.

Astăzi, pe tot continentul asiatic, nu mai sunt decât trei țări care pot fi considerate ca fiind sigure: Coreea de Nord, China și Uniunea Sovietică. Dar de la denunțarea dela început inutilității conferinței dela Geneva și a promisiunii coreană de reluare a negocierilor a ostilităților pentru realizarea unității țării; Chiang Kai Shek, care a anunțat că armata naționalistă de pe Formosa va întreprinde anul acesta primele acțiuni de eliberare pe continent; și Japonia. Cu atenția îndreptată spre Geneva, opinia publică mondială n'a remarcat cum se cuvine importanța unei hotărâri a camerei japoneze. Aceasta a votat cu majoritate de două treimi transformarea trupelor de securitate în armată regulată, cu un efectiv mult mărit și modern echipată.

Între timp, America continuă desbaterile asupra oportunității unei intervenții în Indochina. Într-o misiune extraordinară în Asia, generalul Van Fleet a făcut administrației și congresului un raport secret asupra măsurilor imediate de luat. Membrii congresului, care au ascultat raportul, l-au caracterizat ca „sumbru” și „deprimant”. Cei mai mulți generali însă consideră, așa cum stau lucrurile acum, situația atât de gravă încât America nu mai poate repeta greșala din Corea de a se angaja într'un alt războiu în miniatură, ci trebuie să lovească, cu toate armele, direct în inima puterii comuniste. „Chiar dacă Indochina va cădea în mâinile comunistilor”, scrie *Newsweek*, „America nu va abandona niciodată Asia. Se vor mai da multe bătălii pentru Asia și Statele Unite lucrează deja planurile ca să le câștige.”

AMERICA LA RASCRUCE

Agravarea situației militare în Indochina a provocat în opinia publică americană o adevărată stare de fermentare. De când vice-președintele Richard Nixon a declarat la reuniunea editorilor ziarelor americane că o intervenție apropiată a armatei Statelor Unite în sud-estul Asiei e probabilă, tema la ordinea zilei în presa de peste ocean e: intervenționism sau neutralitate?

E X T E R N A

Deorientarea nu e mai mică la conducătorii politici, care-și manifestă zădărnicierea în declarații contradictorii. Președintele Eisenhower e influențat mult în declarațiile sale de politica internă. În Noembrie se alege camera reprezentanților și o treime din senat. Orice declarație prea rășboinică e susceptibilă să influențeze defavorabil votul părții din populație ostilă unei intervenții directe.

Mult mai liber de preocupări electorale e secretarul de stat Dulles. Într'un discurs ținut de ziua comemorării rezoluției statului Virginia pentru independența Americii a afirmat din nou convingerea sa că nu poate fi vorba de coexistență între lumea liberă și cea comunistă. Secretarul de stat a subliniat că nu crede că lupta dintre cele două sisteme de viață poate fi rezolvată „prin acceptarea împărțirii umanității între libertate și despotism”.

Trăcând în revistă declarațiile din ultima vreme ale președintelui Eisenhower, Richard Nixon și John Foster Dulles, comentarii de politică externă John S. Knight trage o singură concluzie: „Dacă președintele, vice-președintele și ministrul de externe sunt oameni în cuvântul căroră te poți încrede, Statele Unite vor fi bătute în războiul asiatic înainte de sfârșitul anului”.

Generalul Eisenhower vrea însă să evite experiența nefericită a lui Harry Truman. Postul președinte a intervenit în Corea cu dela sine putere, fără să consulte congresul. Rezultatul a fost critici înverșunate din toate părțile și un războiu nepopular. Administrația republicană a decis să prevină astfel de greutăți în viitor, condiționând orice angajare de trupe în Asia de aprobarea Congresului.

În senat Congresul are opinii diferite și conștientizarea intereselor sunt încă în discuție. Dacă o parte din senatori sunt încă în discuție, o altă parte, reprezentată de senatorul Pat McCarran prezintă gravitatea situației în formula: „America se află în pragul războiului”.

Tendința intervenționistă e unanimă în cercurile militare. Frații Alsop, care se fac adeseori ecoul Pentagonului, scriu că „ideea unei acțiuni preventive contra puterilor comuniste a început să fie privită în rândurile generalilor ca un subiect interesant”. Nellington, conducătorul militarilor americani e cauzată mai ales de informații primite recent asupra creșterii spectaculoase a forței sovietice și a posibilităților rusești în domeniul armelor teleghidate. După aceste informații a viața strategică intercontinentală sovietică are doi ani avans peste previziunile americane. Vorbind în fața Consiliului Național al Securității, amiralul Narney, șeful de stat major al Marinei a spus că „pericolul de război e acut și crește înfricoșător de repede”. Cu aceasta nu vrea să prezică izbucnirea cataclismului mâine, dar „acest mâine poate veni mai curând decât credem, sau mai curând decât suntem gata să-i facem față”.

O deosebită semnificație trebuie acordată alarmei dată de cardinalul Spellmann la Paris într'un discurs în care a prezis că „mai curând sau mai târziu, înaintea lui încrederea sa stăruie sub soția neîngăduie ale maginelor comuniste și pe noi care suntem încă liberi, dar marșul deja pentru sclavie. În această privință n'avem nici iluzii. Suntem loviți de aceeași sentință de moarte care a fost aplicată popoarelor libere în țările subjugate astăzi de Rusia... Repet, nu mai avem mult timp în fața noastră. Să n'așteptăm ca tunurlo să de puse în poziție...”

„Adevărul rece și crud”, scrie „Time”, sub impresia acestui avalanșă de declarații, „e că nu mai putem da înapoi”.

DILEMA ANGLIEI

Un înalt funcționar al Foreign Office-ului, răspunzând întrebării puse de un ziarist american, a trebuit să admită că „relațiile anglo-americane au devenit în cursul conferinței dela Geneva cele mai critice dela sfârșitul războiului”.

REVISTA PRESEI

U.S. News & World Report. „Pregătiri febrile sunt în curs pentru a asigura supremăcia Statelor Unite în producția de arme.” — Motivul: Rusia e pe punctul de a câștiga cursa înarmărilor. Rapoarte recente asupra puterii militare rusești desvăluie existența unei forțe aeriene de două ori mai mare decât totalul forțelor aeriene americane, de formațiuni masive dotate cu arme teleghidate, superioare celor de care dispune America, a unei puternice flote de submarine ultramoderne de șase ori mai mare decât a Germaniei în 1939, a unei armate terestre care e capabilă să atace cu 350 de divizii, la o lună după mobilizare. Totul impune o revizuire a apărării Statelor Unite”. Acest pasaj stă în fruntea unui documentat articol din „U.S. News & World Report”, unul dintre cele mai informate și mai strălucite scrisorierice din America.

Industria rusească, în ansamblu, mai are nevoie probabil de o generație, până va ajunge nivelul producției americane. Dar decalajul e redus repede. Actualmente, arsenalul armatei roșii primește dela fabrici cu capacitate, mult mai mică decât a celor americane, cel puțin tot așa de mult echipament de război ca și forțele Statelor Unite. Mai bine de jumătate din producția industriei grele rusești e destinată înarmării. În industria de aluminiu și în cea electrotehnică participarea armatei e și mai mare, în timp ce în America armata primește doar 15% din producția totală.

„Un războiu imediat nu e probabil în planurile Kremlinului. Dar rușii au făcut totul ca să fie gata de atac în orice moment. E fapt constat și pregătirile lor sunt din ce în ce mai mult adaptate pentru operații extensive. Îndeschi acest fapt îngrijorază”.

„Într-o asemenea situație...”

O întrebare a tenacilor englezilor în articolul „E Rusia pe punctul de a câștiga cursa înarmărilor?” și, în același timp, o soluție pentru întrebarea americanilor sovietice, sunt date de amiralul Narney, șeful de stat major al Marinei, într'un lung interviu publicat tot în acest număr al revistei.

La întrebarea: „Cum putem preveni pericolul expansiunii sovietice? E nevoie să fim o linie, dincolo de care să nu mai fie permisă creșterea părții să câștige teren?” amiralul Narney răspunde:

„Aceasta e o întrebare gravă, dar alternativă, așa cum le văd eu, dacă actuala situație continuă, suni ori acceptarea înfrângerei, ori luarea unei hotărâri care să prevină înfrângerea, trecând la acțiune cât mai repede posibil. Asta nu înseamnă instigare la războiu sau o interpretare belicoasă a faptelor, în spiritul celor ce am relatat asupra reînnoirii creșterii de forță a Sovietelor. Dacă aceste creșteri de forță continuă, fiecare din ele în dauna noastră, nu e departe timpul când vom fi în o poziție atât de inferioară, că însăși existența noastră, ca mare putere în lume, va fi grav amenințată.”

Detrol Free Press din 13. IV. 1954. Ziarul din Michigan acordă ospitalitate în paginile sale reportajului fantastic al unui domo Konrad Hercovici, originar din România. Autorul, prezentat cititorilor într'o poză adusă, cu mustața pe oală și părul valvuit, măturăste că e un vechi prieten al țiganilor. Pretenia aceasta o dovedește cu prisosință în pasiunea cu care rezumă, numai pe două coloane, aventurile extraordinare ale romilor din România, în timpul prigoanilor năstate și comuniste.

După o existență milenară pe pământul binecuvântat al României, o teribilă nepăsare s'a abătut peste neamul țigănesc. Naștit și crescut în România au porul la exterminare a 100.000 de țigani. Când a venit ocupația

CARTEA POLITICA

Când, pentru a evita noi migrații și tulburări
poporului său, renunțând să renunțe la cocoonă,
legea a făcut o nouă și supremă dovadă de ab-
negatie, de dragoste și hesitate totală Patriei sale.

Congresul Uniunii Latine

(continuare din pag. 10)

cu distribuirea cărților mai sus amintite: „N-puteți într-o situație foarte dificilă, împărțind broșuri despre care noi nu știm nimic. D-ta, ca ministru al României la Madrid, știi că există un guvern al țării la Washington și n'ai intervenit ca să împiedici acest travaliu clandestin” (adică toată propaganda românească să nu depășească „Foaia volantă”, ca să nu supărăm Sovietele). Dl. Ministru Dimitrescu, care nu-și datorește situația decât faptului că a funcționat patru ani ministru la Madrid și ca guvernul spaniol recunoaște România anterioară lui 23 August, i-a răspuns, pe un ton ceva mai urban, că Românii din Spania consideră comitetul dela Washington o simplă fracțiune politică, iar el, ca ministru al României, nu se poate face exponentul unei grupe politice contra celeilalte, ci trebuie să păstreze raporturi corecte cu toate grupele românești.

Travaliul „clandestin” al „Cercului Românesc” a avut și un alt efect, binefăcător, care, probabil, a supărat tot atât de mult pe oficiali. În articolul de prezentare al Congresului, apărut în publicația oficială a acestei adunări, „El Congreso Internacional de la Union Latina”, România este singura țară căreia Congresul îi trimite un mesaj vibrant de simpatie. După ce este evocată mișcarea felibrilor provensali și catalani, concursul dela Montpellier din 1878 și premiul acordat lui Vasile Alexandri, începe mesajul adresat poporului român în cuvintele acestuia:

„Gândul nostru se îndreaptă în aceste momente către națiunea română, care ocupă postul cel mai înaintat al latinității la confiniile răsăritene ale Europei, unde o întemeie puternicul braț al lui Traian”.

„Dela 23 August și se află în luptă îngădă, înfruntând armatele de ocupație rusești. Poporul român nu luptă numai cotra unei ideologii diabolice, căci scopurile urmărite de Moscova în Dacia Traiană sunt mai ample și mai fundamentale decât unele schimbări radicale în structura social — economică”.

„De câțiva ani, națiunea română este supusă unui proces sistematic și inversunat de rusificare. O națiune își păstrează ființa sa prin continuitatea sa istorică și prin tradițiile sale, care confirmă și conservă intacte resursele sale de energie spirituală, din care se alimentează forțele sale de rezistență, în împrejurări potrivnice. Contra acestui continut spiritual poartă Rusia comunistă acțiunea ei sistematică de distrugere, cu decizia fermă de a anihila în conștiința românilor tot ce poate să însemne pentru ei apartenența și fidelitatea la propria lor istorie...”

„Nosotros, los españoles, nos sentimos entranablemente solidarios con la nación rumana, empena da hoy en la mas patetica lucha y le enviamos desde aqui nuestro fraternal saludo, y condenamos al asesiinato espiritual y biologico que se lleva a cabo contra aquella nacion”.

(El Congreso internacional de la Union Latina, num. 1.)

Calde cuvinte pentru poporul român a rostit și dl. Esteban Bilbao, președintele Cortesurilor, în discursul inaugural al Congresului din ziua de 10 Mai, care coincide cu ziua Independenței noastre. Tot în sesiunea de inaugurare, a vorbit despre poporul român și dl. Navasquez, președintele Congresului, adresându-i salutul frătesc al țărilor „Uniunii Latine” și urându-i o grabnică eliberare.

În afara de Spania, delegațiile care au arătat mai mare interes cauzei românești au fost cea cubană, columbiană și venezuelană. Delegația cubană a prezentat o moțiune în care cere să se trimită din partea Congresului, națiunilor române expresiunea sentimentelor sale fraterne. „Dată fiind situația de astăzi a lumii”, zice moțiunea, „popoarele latine, unite între ele prin același destin, afirmă din nou

credința lor în demnitatea și libertatea persoanei umane, drepturile sale fundamentale, în suveranitatea și integritatea națiunilor, în domnia dreptului, în justiția socială și în supremația valorilor spirituale, care constituiesc moștenirea civilizației lor umaniste și creștine. Resping orice fel de formă de sclavie, atât economică cât și politică și speră că, în cele din urmă, aceste norme vor inspira conducerea guvernelor și a popoarelor lumii”. În cele din urmă formulează urări pentru conservarea genului latin a cărui depozitare este România” (Sedința din 13 Mai, după ziarul „Ya” din 14 Mai 1954).

Delegatul Venezuelei propune o moțiune de omagiu lui Vasile Alexandri:

„Congresul Uniunii Latine dela Madrid declară exemplul al genului latin pe ilustrul poet român Vasile Alexandri, născut în 1819, încoronat poet al latinității în concursul dela Montpellier din 1874, pentru poema sa „Cântecul Gintei Latine”.

La Comisiunea a II-a a Congresului, care debate problema emigrărilor din țările latine europene spre America Latină, a intervenit observatorul oficial român, amintind de situația aparte în care se găsesc involuntar refugiații de dincolo de cortina de fier. Uniunea Latină se gândește la protecția cărții, a instrumentelor de cultură, a artei, să se gândească și la protecția oamenilor care sunt îndepărtați de mediile lor culturale. Un mare număr de emigranți din aceste țări sunt în primejdie de a fi integrați altor culturi și astfel pierduți pentru latinitate.

Delegatul Columbiei referându-se la chestiunea deschisă de observatorul român, propune Congresului următoarea moțiune:

„Al doilea Congres al Uniunii Latine, ținând seamă de existența actuală de grupe latine, fără protecție oficială a guvernelor lor, care se vad obligate de a emigra cu pericolul de a fi absorbite de alte curente culturale și etnologice”.

„Declară că primește sub protecția sa specială zisele grupe și recomandă membrilor organizației sa le dea un tratament preferențial în aplicarea politicii sale migratorii”.

Delegatia oficială română a încercat să cointerezeze delegațiile țărilor latine la o altă formulă, mult mai apropiată de necesitățile momentului. Refugiații români sunt chemați în primul rând să lupte pentru eliberarea patriei lor. Ei emigrează numai când nevoia îi constrânge și nu pot face altfel. Mulți din cei plecați vor să se întoarcă. Ei atrage Europa care este mai aproape de țară. De aceea „Cercul Român” adresează Congresului rugămintea „să se studieze condițiile în care Românii refugiați din cauza urgiei ocupantului bolșevic ar putea să obțină documente de legitimitate și pașapoarte eliberate sub egida „Uniunii Latine” întrucât acest organism este o persoană de drept public. O asemenea măsură ar putea scoate pe refugiații români din poziția umilitoare de „fără patrie”.

Propunerea delegatului columbian n'a fost acceptată în programul de bază. Președintele Congresului motivând că este vorba de o chestiune cu caracter transitoriu, care se poate rezolva prin regulamentele bienale. Propunerea „Cercului Român” a fost considerată prematură de delegațiile țărilor latine, ce au fost solicitate să o susțină.

În ce privește participarea românească la viitorul Congres dela Roma, protocolul final al Congresului semnat de delegații tuturor țărilor latine, s'a fixat asupra unei alte formule decât aceea stabilită la Rio: Nu mai este Comitetul dela Washington care decide de componența viitoare delegații, ci această delegație va fi formată dintr'un Comitet al Românilor din exil. —

SERATA ARTISTICA ORGANIZATA DE FEDERATIA FOȘTILOR COMBATANȚI DIN EUROPA CENTRALA SI ORIENTALA

În seara zilei pe 11, Iunie 1954 a avut loc, în sala Cercului Militar din Paris, o serată artistică organizată de Federația Fostilor Combatanți din Europa Centrală și Orientală, cu sediul la Paris. Această Federație este constituită din reprezentanți a 14 națiuni — Români, prin Asociația Fostilor Combatanți, cu sediul la Paris — toate de dincolo de cortina de fier.

Serata a avut un mare succes. Ea a început printr'un inimos discurs al Colonelului Lanskoronski — Așașul Militar al Lituaniei și Președinte al Federației. Programul foarte variat, compus din muzică și dansuri folclorice specifice fiecărei națiuni participante, a fost apreciat de un public select și foarte numeros.

Printre persoanele din asistență au fost remarcați: Reprezentantul Ministrului Fostilor Combatanți Francezi, reprezentantul Ambasadorului Statelor Unite — un Consilier de Legatie —, Așașii Militari și Navalii ai Statelor Unite, Dl. General Filipo-Președintele Uniunii Fostilor Legionari, — Dl. Jules Peretz — Președintele Asociației Legiunii Străine, — Președintele Legiunii Americane, reprezentanți ai Fostilor Combatanți Francezi și ai Legiunii Engleze, reprezentanți ai Europei Libere Franceze și reprezentanți politici și militari ai refugiaților aparținând popoarelor de dincolo de cortina de fier.

Din partea românilor, Serata a fost organizată de Dl. Leon Negruzzi — Președintele Asociației Fostilor Combatanți Români și Prim Vice-Președinte al Federației și Dl. Maior C. Maștei, Secretarul General al Asociației Fostilor Combatanți Români.

Au participat la serată Dnii miniștri Franasovici și Diannu, Dl. General Chirnoagă și Consilier de legatie, Caius Văleanu.

COMEMORAREA EROILOR ȘI MARTIRILOR NEAMULUI

Cu ocazia împlinirii a 13 ani de la intrarea României în al 2-lea Război Mondial, din inițiativa Asociației Fostilor Combatanți Români din afara fronturilor, a avut loc, în ziua de 22 Iunie, un serviciu religios, la Biserica Ortodoxă din Paris, pentru pomenirea Eroilor și Martirilor Neamului căzuți în lupta pentru apărarea României și a drepturilor Poporului Român.

Cu această ocazie, Președintele Asociației Fostilor Combatanți Români, Dl. Leon Negruzzi, a rostit o impresionantă cuvântare din care extragem:

„Cultul morților, cultul eroilor constituie, fără îndoială, una din caracteristicile popoarelor de gintă latină. Fără de el, fără de acest cult esențial, aceste popoare ar fi căzut de mult pradă fie decadenței fie asimilării lor de către alte neamuri mai numeroase, mai bine organizate, mai dinamice și, cel puțin în aparență, mai viguroase fiind mai tinere sau barbare. De altfel așa, și numai așa se poate concepe miracolul existenței și rezistenței de aproape două mii de ani, a neamului românesc.

Ori, se pare că aceste morminte, de saptaceste-suflete, suntem pe cale de a le uclde cu pumnalul uitării. Pentru a împiedeca o astfel de posibilitate, Fostii Combatanți au decis ca, la fel ca anul trecut, să organizeze acest parastas, comemorând și deci r'invind aceste morminte dintre care unele sunt atât de proaspete. Războiul pe care neamul nostru l-a dus, nu a fost îndreptat, cum pretind unii, contra unui regim ce nu ne privea, și nici măcar contra unui popor, poporul rusesc cu care nu am fi avut nimic de a face, dacă acest popor nu s'ar fi năpustit asupra noastră și dacă nu ne-ar fi răpit în mod infam două vechi provincii românești: Basarabia și Bucovina. Iată de ce, în rugăciunea noastră, noi trebuie să cerem A-Tot-Puternicului să coboare asupra noastră spiritul celor căzuți în serviciul Țării.

Căci numai sufletele lor vor reuși să smulgă din inimile noastre pierdute ura și să ne împaciuiască spiritele. A sosit, cu alte cuvinte, momentul ca morții să ne guverneze.